

имахъ разрѣшение да остана до 28. Веселата и разговорчива баба П. усмихната ме срѣщна съ запитване:

— Е, нагледахте ли се на нашия градъ? Къщата му май като кафези сж окачени по канаритѣ.

— Градътъ е добъръ, но гражданитѣ сж лоши, отговорихъ азъ шеговито.

— Че защо сте се толкова разсърдили на гражданитѣ? Съ какво сж ви докачили?

— Какъ да не имъ се сърдя, когато тѣ днесъ такива нѣща ми наговориха за Турцитѣ, щото азъ положително си изгубихъ апетита за вечеря.

— И, синко! Какво да правятъ? У страха, казватъ, очитѣ сж голѣми. И ний бѣхме си натоварили добитъка за да бѣгаме, па и сега сме на щрекъ, зеръ да не дава Господъ. Ако дойдатъ Турцитѣ, съ назипе стане, каквото стана съ Старо Загорчени...

— Бабо П. не се бойте! Турцитѣ никога нѣма да дойдатъ тукъ, утѣшихъ азъ домакинката. Ако вчера Турцитѣ ни биха, сутрѣ ний ще ги биемъ. Не напразно дѣдо Иванъ испрати своитѣ войски въ България.

Въ това врѣме дойде синътъ на домакинката и ний продължихме разговора. Той се оказа по куражлия отъ другитѣ граждани.

П. ни разказа, че не само отъ търновскитѣ младежи, но и мнозина отъ околнитѣ села и градища въ голѣмо число, се събрали и явили при началството, да искатъ оружие, като се молили да имъ се назначатъ офицери да ги обучаватъ и подготвятъ, за да защищаватъ, заедно съ другитѣ войски, Търново отъ Турцитѣ.

— Нѣма пушки, ни отговориха, продължи П. Идете въ Свищовъ, гдѣто се организиратъ дружини. Тамъ ще ви дадѣтъ пушки, облѣкло и ще ви обучаватъ.

Всички Търновчени сж останали недоволни отъ това, гдѣто пункта за организацията на второто опълчение е билъ избранъ Свищовъ.

— Кой ще ходи чакъ въ Свищовъ, се завълнува П., ний сме увѣрени, че тукъ, въ Търново, въ продъл-